

Activitatea Băncii Populare „Seineana” – Seini (1925–1931)

Dorin Dărăban

După anul 1918, noul cadru al vieții economice proiecta perspective încurajatoare care ascundeau, în același timp, și dificultăți de nebanuit prin lipsa de experiență și efectele inflației monetare. O altă consecință a fost și posibilitatea circulației libere a capitalului prin întreaga arie a țării, ca și cea a concentrării capitalului în vederea dezvoltării economice, aproape jumătate din averea țării fiind concentrată în mâinile bancherilor.

Până în anul 1928 se derulează o serie de experimente, unele scump plătite și mai puțin o epocă de progres, cum s-ar fi așteptat mulți. Pe terenul finanțelor private din Ardeal s-a desfășurat o adevărată concurență, chiar dacă consta în metode diferite de acțiune sau în scopuri de urmărit. Realitatea economică a fost de cele mai multe ori mai puternică decât proiectele propuse. Capitalurile proprii, considerabile în momentul emisiunii, devin insuficiente datorită inflației, pentru vastele programe de activitate la care se angajaseră iar alte resurse de capital se obțineau cu greu. „Experimentele făcute au fost însă o bună școală, oricât de mult ar fi costat. Ele au indicat calea și mijloacele de revenire, restabilind încrederea într-un viitor mai bun”¹.

În Ardeal au continuat să lucreze vechile bănci românești, în fruntea cărora se afla Banca Albina de la Sibiu, dar cu activitate mai redusă, datorită faptului că resursele bănești au fost mistuite de inflație. Băncile mai mici, cu activitate locală, desfășurau o activitate modestă dar folositoare, străduințele nefiind în raport cu capitalul și energiile investite. Băncile mari din România și-au deschis, îndată după 1918, sucursale în orașele transilvănene, căutând să pătrundă mai ales în domeniul afacerilor comerciale și industriale. Dispunând de resurse mari de capital, și-au putut dirija activitatea spre scopurile propuse. „Cu toate acestea, unele din ele, necunoscând îndeajuns împrejurările din Ardeal, au făcut experiențe păgubitoare care, desigur, nu vor rămânea fără repercusiuni în activitatea lor din viitor”².

În perioada interbelică, instituțiile bancare s-au consolidat pe piața financiară, atât din punct de vedere numeric, cât și din cel al capitalului social și al depunerilor, astfel:

	1919	1925	1930
pondere	36,7%	57,0%	42,5%
cap. social	21,1%	22,2%	24,8%
depuneri	39,3%	50,3%	46,7% ³ .

Nevoia de fonduri a obligat băncile să ducă o politică de atragere a depunerilor prin dobânzi ridicate care impuneau la rândul lor o creștere a dobânzilor la creditele acordate. Sporirea impozitelor și taxelor duce la redresarea treptată a bugetului de stat și diminuarea datoriei publice existente la acea dată. Dintre toate categoriile de bănci existente, organizațiile de credit cooperatist au fost cele mai accesibile populației de la sate. Casa centrală a cooperației avea 5 secțiuni din care 3 se ocupau cu coordonarea cooperației: centrala băncilor populare, centrala cooperativelor sătești de producție și centrala obștilor sătești. Creditul rural n-a asigurat nici direct nici indirect capitalul necesar populației sătești, care continua să rămână la un nivel scăzut. Centrala băncilor populare coordona și finanța cooperativele și federațiile de credit. „La sfârșitul anului 1930 activau 55 de federale de bănci populare având afiliate 4.382 bănci populare și 543 cooperative economice. În 1923 funcționau 3.334 bănci populare și 726 cooperative cu profiluri diferite”⁴. Această situație reflectă extraordinarul progres făcut de cooperativele de credit în

¹ Ion Lapedatu, *Finanțele private în Ardeal*, în „Transilvania, Crișana, Banatul și Maramureșul (1918-1928)”, Ed. Cultura Națională, 1929, București, p. 565.

² *Ibidem*, p. 566.

³ Ludovic Bathory, *Trăsături generale ale dezvoltării și modernizării sistemului industrial-bancar*, în „Dezvoltare și modernizare în România interbelică 1919-1939”, Ed. Politică, 1988, București, p. 186.

⁴ Mircea Mușat, Ioan Ardeleanu, *România după Marea Unire*, vol. II, Ed. Științifică, 1986, București, p. 403.

raport cu celelate tipuri de cooperatie din țară. „În 1921, federalele cooperatiste aveau 35.521.102 iar în 1930 aveau 75.340.271 lei depuneri pentru fructificare”⁵.

Finanțarea micilor proprietari s-a făcut sub limita nevoilor de credit. Banca Națională a României favoriza băncile comerciale la repartizarea creditului de rescont comparativ cu cele destinate să finanțeze agricultura țărănească. Banca Populară Seineana se înscrie și ea pe această linie a fructificării economiilor membrilor săi, de a înlesni creditul, aprovizionarea cu obiectele necesare, de a organiza desfacerea în comun a produselor localității (cu comision), de a procura prin împrumuturi sau scontare de polițe capitalul necesar pentru gospodăria, meseria sau comerțul lor.

Banca *Seineana* funcționa în condițiile Legii băncilor populare sătești și a Casei Centrale publicate în M. O. nr. 288 din 29 martie 1903 cu modificările făcute prin legile în vigoare. Din extrasul nr. 1580/1925 al Judecătoriei Ocolului Seini aflăm că societatea cooperatistă de credit și economie cu numele Banca Populară Seineana s-a înființat la 8 martie 1925, cu un capital de 59.600 lei, din care s-au vărsat 9.800 lei, restul urmând să fie virat treptat în 2 ani⁶. Prin Statut, banca putea primi spre fructificare economiile membrilor săi, depunerile nesocietarilor, contracta împrumuturi cu autorizația Casei Centrale, acorda împrumuturi membrilor, sconta și resconta efectele comerciale, procura articole de strictă necesitate (vite, semințe, unelte, instrumente și mașini necesare gospodăriei), organiza asigurări pe bază de mutualitate, asocia la Centrala băncilor populare, sădi și întări între membri, prin educație, spiritul de solidaritate și prevedere⁷. Tot potrivit statutului, puteau fi membri, locuitori majoritari, fără deosebire de sex din Seini, Săbișa, Pomi, Someșeni etc. Nu pot fi membri cei care fac parte dintr-o altă bancă sătească sau femeile care aveau nevoie de acordul soțului. Calitatea de membru se pierdea prin retragere, condamnare, strămutarea domiciliului, excludere, moarte, înscriere la o altă bancă, neplata datoriilor sau a cotizațiilor fără temeiuri justificative timp de 3 luni, pentru fapte săvârșite împotriva legii băncilor populare sau împotriva intereselor societății. Cel exclus putea fi primit doar după 2 ani și pierdea orice beneficii în perioada de excludere. Membrii se putea folosi de toate avantajele pe care statutul le acordă și răspundeau solidar pentru obligațiunile societății. Fiecare membru trebuia să-și constituie o parte socială de minimum 100 lei sau maximum 5.000 lei și să depună cel puțin 10% din suma subscrisă. Părțile sociale erau proprietatea membrilor, în caz de lichidare a societății fiind considerați ca și creditori fără să fie plătiți decât după achitarea celorlate obligațiuni ale societății⁸. Statutul băncii era alcătuit din 8 părți, cuprinzând 79 de articole care cuprindeau toate aspectele de organizare și funcționare. Era reglementată alcătuirea consiliului de administrație și a comisiei de cenzori, condițiile necesare acordării unui împrumut, modul de întrebuintare al depunerilor, componența capitalului social. Organele de conducere ale băncii erau: adunarea generală, consiliul de administrație și comisia de cenzori.

Adunarea generală hotăra asupra chestiunilor date în atribuție de statut sau de lege, aproba bilanțul, împărțea beneficiile, dădea descărcarea de gestiune consiliului de administrație, fixa bugetul de cheltuieli, sumele care pot fi date ca împrumut, asocierea cu alte bănci în federale sau uniuni. Era convocată de consiliul de administrație în primele 3 luni de la încheierea bilanțului. Orice hotărâri luate în afara ordinii de zi erau considerate nule și era legal constituită dacă se întrunea jumătate plus 1 din membri înscriși, hotărârile fiind adoptate cu majoritate de voturi.

Consiliul de administrație era compus din 9 membri alesi pe 3 ani de adunarea generală, reînnoindu-se cu o treime în fiecare an. Era convocat de președinte și avea următoarele atribuțiuni: executa dispozițiile statutului, aproba împrumuturile, hotăra primirea de noi membri, autoriza cheltuielile necesare, numea și revoca personalul, fixa însărcinările și salariul fiecăruia, alcătuia bilanțul și raportul asupra gestiunii anuale, verifica contabilitatea. Membrii consiliului erau solidar răspunzători pentru pierderile băncii, rezultând din neglijență sau reavoință. Anual din rândul lor se alegeau președintele și vicepreședintele băncii.

Președintele băncii avea următoarele atribuțiuni: ținea corespondența, comunica bilanțul, supraveghea contabilitatea, elibera mandate de plată, convoaca consiliul de administrație și adunarea generală. Persoanele înrudite până la al 3 grad între ei nu puteau fi alese în consiliul de administrație. Adunarea generală alegea anual 3 cenzori și 3 supleanți care aveau următoarele îndatoriri: verificau lunar situației cassei și a creanțelor, anual era verificat bilanțul și administrarea societății, desemnau persoanele

⁵ *Ibidem*, p. 404.

⁶ Arhivele Naționale ale României. Filiala Satu Mare – *Fond Tribunalul Județean Satu Mare*, Dosare de firme, fără număr.

⁷ *Ibidem*.

⁸ *Ibidem*.

necesare în posturile vacante. Cât timp capitalul social nu trecea de 10.000 lei funcțiile membrilor din Consiliul de Administrație erau gratuite, în rest puteau primi 8% din beneficiul anual net. Statutul putea fi modificat prin hotărârea adunării generale luată cu o majoritate de două treimi din voturi. Societatea nu putea fi dizolvată dacă 10 membri stăruiesc în continuarea activității băncii, în caz contrar, lichidarea se facea de către comisia de cenzori⁹. În primul consiliu de administrație au fost aleși următorii membri: Artemiu Caba-avocat, Anania Magadaș, Ion Buteanu, Mihai Nechifor, Ioan Kamensky, Ghe. Săsăran, Ghe. Jula, Petre Bălan, Matei Sofonea. În comisia de cenzori au fost aleși următorii membri: Iuliu Demeter, Alexandru Gyarmati și Cornel Pop¹⁰.

Chiar din anul următor, 1926, Centrala băncilor populare, prin controlorii trimiși, constată o serie de deficiențe în activitatea băncii, după cum putem observa din procesele verbale încheiate. În procesul verbal încheiat la 23 octombrie 1926 s-a constatat că registrele băncii erau ținute de președintele Caba la domiciliul personal, plusul de numerar se găsea, acasă, la casierul Jula. Din actele băncii lipseau Statutul și actele constitutive. Mai rămăneau de recuperat de la membri suma de 3.160 lei, reprezentând capitalul ce trebuia vărsat, lucru pe care nu l-a îndeplinit nimeni. Consiliul nu a completat locurile vacante și nu a aprobat plățile de orice natură făcute de bancă. Membrii consiliului au promis că se vor ocupa de bunul mers al băncii și vor face propagandă pentru a recupera capitalul subscris rămas¹¹.

Bilanțul băncii pe anul 1926 este dat publicității în luna februarie a anului 1927 și avea următoarea alcătuire: capital social – 16.840 lei, depuneri – 10.135 lei, împrumuturi acordate – 200 lei, cheltuieli administrative – 18 lei, dobânzi și beneficii – 3.465 lei, împrumuturi din cont – 29.350 lei, cheltuieli generale – 273 lei, total plăți – 30.623 lei, sold – 1.709 lei, total – 32.332 lei.

Bilanțul înregistrat de bancă pe anul 1927 și dat publicității în luna decembrie a aceluiași an era următorul: capital social – 19.640 lei, depuneri – 9.435 lei, împrumuturi – 6.950 lei, diverse beneficii – 8.308 lei, cheltuieli generale – 314 lei, total (în cont) – 46.508 lei, împrumuturi – 39.250 lei, cheltuieli – 750 lei, sold – 5.499 lei, total plăți – 41.009, total (din cont) – 46.508 lei. Dobânzi – 6.710, cassa – 5.499 lei, împrumuturi – 32.300 lei, capital social – 19.640 lei, depuneri spre fructificare – 10.562 lei, fond de rezervă – 457 lei, dobânzi reportate – 1.603 lei, profit net – 5.537 lei, total pasiv – 37.799 lei, total beneficiu net – 5.537 lei, beneficiu brut – 6.710 lei, creanțe dubioase – 554 lei, beneficiu net care rămâne supus impozitului – 5.024 lei.

În ședința din 25 martie 1928 a Consiliului de administrație s-au adoptat următoarele hotărâri: onorariul curent de 1.048 lei se aduna la fondul de rezervă, se admiteau noi membri ai societății, se alegea un nou consiliu compus din: Ananie Magadaș, M. Berinde, Petru Bălan, Ghe. Săsăran, Ghe. Jula, Roatiș Ioan, Tintaș Ghe., Vereș Vasile, Bone Ghe., iar în comisia de cenzori erau aleși Iuliu Demeter, Bumb Petru și Lazin Vasile.

Bilanțul pe anul 1928 a fost publicat în luna decembrie și avea următoarea componență: sold – 5.499 lei, capital social – 390 lei, împrumuturi – 8.000 lei, dobânzi – 5.123 lei, total (în cont) – 19.080 lei. Capital social – 110 lei, depuneri – 9.435 lei, împrumuturi – 6.400 lei, cheltuieli generale – 450 lei, total plăți – 18.174 lei, sold – 906 lei, total (din cont) – 19.080 lei. Total împrumuturi – 30.700 lei, impozit – 270 lei, fond rezervă – 1.120 lei, cheltuieli generale – 450 lei, dobânzi la fructificare – 446 lei, total activ/pasiv – 31.681 lei, beneficiu brut – 5.306 lei, profit net – 4.364 lei. Un bilanț provizoriu făcut înainte arata următoarele: împrumuturi – 30.700 lei, dobânzi datorate – 75 lei, total activ – 31.681 lei, capital social – 22.305 lei, fond rezervă – 1.916 lei, dobânzi reportate – 1.483 lei, fond salarii – 1.200 lei, impozite – 61 lei, total pasiv – 4.364 lei, beneficiu net – 2.819 lei.

Decretul regal nr. 963, publicat în Monitorul Oficial din 28 martie 1929 institua o nouă lege pentru organizarea cooperăției. Prin lege era lichidată Centrala Băncilor populare și cea a cooperativelor de producție și consum. Se institua în locul lor, o Bancă Centrală Cooperatistă ca și organ de finanțare al mișcării cooperatiste. Statutul ei era aprobat prin hotărâre guvernamentală și putea efectua operațiuni numai cu membrii săi. Pentru asociere trebuia trimisă o cerere, procesul verbal de constituire al C. A., ultimul bilanț, un exemplar din statut, balanța de verificare lunară, lista asociaților cu capitalul subscris. Această bancă era o asociație creată cu participarea statului, cooperativelor și federalelor cooperatiste.

⁹ *Ibidem*.

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ *Ibidem*.

„La sfârșitul lui 1929 avea 1.595 de membri asociați, capital subscris – 59.270.000 lei, capital vărsat – 23.967.488 lei, activul și pasivul se ridicau la suma de 8.609.224.322 lei”¹².

Problema finanțării locuitorilor de la sate era dificilă din cauza dobânzilor mari și a lipsei acute de capital. În 1930 exista o cooperativă de credit la 3.441 locuitori, din 1.000 de locuitori doar 64 erau membri ai acestor cooperative. Prin Legea pentru organizarea cooperației din 28 martie 1929 erau abrogate legile similare adoptate la 28 martie 1908, 26 septembrie 1920, 13 martie 1923, 7 iulie 1928 ca și Decretul nr. 3.922 din 1918.

În ședința din 5 mai 1929 s-a ales un nou consiliu de administrație, și se hotăra înscrierea la Banca Centrală Cooperatistă cu 2 părți sociale de 10.000 lei. Oficiul Național al Cooperației Regionale din Cluj trimitea o circulară la 16 mai 1929, în care se cere societății bancare să depună mai multă străduință pentru sporirea capitalului social, revizuirea societăților, ținerea contabilității la curent în toate registrele, acte justificative în regulă și aprobate de C. A., atragerea de depuneri spre fructificare, aprobarea împrumuturilor de către consiliu, cei care dețin sume mari față de capitalul și interesele băncii să fie diminuate, acordarea cotizației pe anul următor către Uniunea Cooperatistă Ardealul Cluj, în caz contrar administrația financiară nu va acorda avantaje pentru încasarea impozitelor și vor fi urmăriți de preceptori precum și achitarea costului abonamentului la ziarul Tribuna Cooperației Ardelene¹³.

Criza economică din 1929 a lovit puternic băncile mici, capitalul lor și așa modest s-a diminuat simțitor, numărul băncilor s-a redus, multe dând faliment. Legea din 29 martie 1929 asigura facilități cooperativelor de credit, înlocuia tutela etatistă cu inițiativa particulară a fiecărei cooperative, asigura o organizare descentralizată, formalitățile de înființare se fac din oficiu și fără cheltuieli suplimentare. Este o dezvoltare a Codului cooperației din 12 iulie 1928 care înlesnea dezvoltarea liberă a cooperativelor, rolul statului reducându-se doar la finanțarea lor.

Un proces verbal încheiat la 14 iunie 1929, de inspectorii Oficiului Național al Cooperației arata deficiențele înregistrate în activitatea băncii. Societatea stagnea încă de la înființare din lipsă de înțelegere și energie la conducere. După ce s-au făcut schimbări în 21 aprilie 1929 a apărut un oarecare progres în sensul unei organizări promițătoare, capitalul social crescând de la 22.305 lei la 29.992 lei. Era nevoie de mai multă propagandă pentru înscrierea de noi membri și încasarea sumelor subscrise. Polițele pentru împrumuturi nu erau tratate suficient, există doar un singur debitor de la care se încasa sumele datorate, cu ajutorul justiției. Noii conducători nu aveau nici un fel de împrumuturi la bancă, ceea ce dovedea că erau însuflețiți de pornirea de a lucra dezinteresat la bunul mers al băncii. Terenul de lucru era cât se poate de bun și nu lipsea decât puțină energie la conducători, pentru a se emancipa din stadiul de început în care se persista. Președintele băncii a subscris suma de 500 de lei pe care nu i-a vărsat, fapt ce a determinat decăderea sa din funcție¹⁴.

La 13 octombrie 1929 Banca Seineana participa la constituirea cercului cooperatist Flacăra Cooperatistă din Satu Mare, împreună cu Banca Santinela din Halmeu, Forestiera Codreanca, Dacia, Florica din Sătmărel, Vulturul din Ilba, Industrie și Comerț Satu Mare. Participau la această constituire și cooperativele de credit din Terebești, Pomi, Amați, Borlești, Lipău, Homorodu de Jos și Medieșu Aurit.

Bilanțul băncii a fost publicat în luna decembrie a anului 1929 și este următorul: sold – 906 lei, capital social – 5.957 lei, depuneri – 7.800 lei, împrumuturi – 1.870 lei, beneficii – 5.865 lei, total (în cont) – 22.438 lei. Împrumuturi – 5.000 lei, salarii – 2.100 lei, cheltuieli – 730 lei, dividende – 263 lei, acțiuni – 400 lei, sold – 10.242 lei, total (din cont) – 22.438 lei. Bilanțul provizoriu alcătuit înainte de repartizarea beneficiilor arata astfel: cassa – 10.242 lei, împrumut – 39.830 lei, dobânzi – 160 lei, active – 48.232 lei, capital social – 30.492 lei, fond rezervă – 3.430 lei, fond cultură – 493 lei, dobânzi curente – 7.800 lei, dobânzi reportate – 1.588 lei, dividende – 137 lei, profit – 4.112 lei, pasiv – 48.232 lei, beneficiu brut – 5.845 lei, cheltuieli generale – 533 lei, impozit – 370 lei, beneficiu net – 4.112 lei.

La 23 martie 1930 a avut loc modificarea Statutului în conformitate cu Legea pentru organizarea cooperației din 1929. Statutul rămânea în linii mari același, la fel numărul de membri – 87, scădea ponderea agricultorilor de la 71 de membri la 25, creștea numărul comercianților de la 6 la 12, apăreau ca și membri un preot și 14 casnice. În anul 1930 au fost împrumutați cu sume variate având ca total 32.600 lei (dobândă 18%) un preot și 16 plugari. Scopul băncii rămâne în continuare acela, de a înlesni creditul,

¹² Mireca Mușat, Ioan Ardeleanu, *România după Marea Unire*, vol. II, Ed. Științifică, 1986, București, p. 405.

¹³ Arhivele Naționale ale României. Filiala Satu Mare – *Fond Tribunalul Județean Satu Mare*, Dosare de firme, fără număr.

¹⁴ *Ibidem*.

de a primi economiile depunătorilor, de a face operațiuni de bancă și comisioane, de a sădi între asociați spiritul de solidaritate și prevedere, de a contribui la răspândirea culturii în masele populare prin toate mijloacele potrivite acestui scop. Nu puteau fi membri: cei urmăriți judiciar, falii, interziși, minorii, cei condamnați pentru înșelăciune, fals, delapidare, mită, furt, abuz de încredere. Calitatea de membru se putea pierde prin retragere, mutare, excludere, moarte, cei care lucrau contra intereselor băncii, cei care nu se supuneau hotărârilor Adunării generale. Cel exclus era răspunzător pentru daunele pricinuite prin faptele care au motivat excluderea. Pierderile băncii se acopereau din beneficiul anual, fondul de rezervă, părțile sociale și răspunderea asociaților. Consiliul de administrație cuprindea 8 membri, care trebuiau să fie cetățeni români, știutori de carte, să nu fie rude între ei până la gradul 3. Nu puteau fi aleși cenzori, funcționarii societății și nici rudele lor. Cel care lipsea de la trei ședințe fără un motiv întemeiat este considerat demisionat din această calitate. Consiliul de administrație avea următoarea componență: Săsăran Ghe., Bălan Petru, Berinde Ioan, Pop Ioan, Jula Ghe., Roatiș Ioan, Cătană N., Veres Vasile¹⁵.

Bilanțul băncii pe anul 1930 era următorul: sold – 10.242 lei, capital social – 400 lei, împrumut – 18.430 lei, depuneri – 12.200 lei, dobânzi – 6.094 lei, total (în cont) – 47.366 lei. Depuneri – 20.000 lei, împrumuturi – 17.200 lei, capital social – 1.500 lei, cheltuieli – 1.595 lei, sold – 6.796 lei, total (din cont) – 40.570 lei. Total venituri – 1.870 (debit) și 4.392 (credit), excedent – 2.522 lei.

În cei șase ani de funcționare a băncii, capitalul social cunoaște o evoluție ascendentă, de la 16.840 lei în anul 1926 la 19.640 lei în 1927, 22.305 lei în 1928, 30.492 lei în 1929 și 1930, 39.112 lei în anul 1931. Profitul net al băncii înregistrează un salt ascendent până în anul 1927, de la 3.465 lei la 5.537 lei. Urmează apoi o curbă descendentă de la 4.364 lei în anul 1928 la 4.145 lei în anul 1930.

La 18 ianuarie 1931 a avut loc ședința acționarilor, la care au participat 53 din cei 90 de membri. La această întrunire, Teodor Banc propune lichidarea băncii până în luna martie a aceluiași an, ca să se dea posibilitatea de încasare a împrumuturilor acordate. În adresa nr. 1/31 către Judecătoria Rurală Seini se menționa că lichidarea băncii va începe în luna mai 1931. În procesul verbal din 6 august 1931 încheiat între Săsăran Gheorghe, în calitate de președinte și Mihailovici Ștefan, director la grefa Judecătoriei de Ocol Seini s-au predau arhivei judecătorești: registrele de intrare-ieșire, chitanțierele, procesele verbale, condica de expediție și cea cu debitorii¹⁶.

Bilanțul de lichidare făcut de Federala Sălaj a băncilor populare a fost următorul: cassa – 34.658 lei, împrumuturi – 6.890 lei, active – 41.548 lei, capital social – 39.112 lei, cheltuieli de lichidare – 900 lei, fond de prime – 1.536 lei, pasiv – 41.548 lei¹⁷.

Hotărârea nr. 415 din 22 septembrie 1942 a Judecătoriei regale maghiare din Satu Mare stabilește pe baza Legii nr. 3 din 1927 desființarea Băncii Seineana. Dacă în termen de 45 de zile de la publicarea oficială nu se depunea nici o contestație, atunci hotărârea devinea definitivă. În prealabil, aceeași judecătorie a trimis Judecătoriei de Ocol Seini o adresă, la 10 iunie 1942, pentru a înștiința pe cei interesați în menținerea existenței băncii, să se prezinte în termen de 45 de zile cu eventuale contestații, în caz contrar banca urmând să fie desființată¹⁸. Banca Seineana din localitatea Seini a fost în ultimă instanță desființată, nemaireluându-și activitatea nici după încheierea războiului.

BIBLIOGRAFIE

- 1). Arhivele Naționale – filiala Satu Mare. *Fond Tribunalul Județean*, Dosare de firme, fără număr.
- 2). *Dezvoltare și modernizare în România interbelică 1919-1939*, Ed. Politică, 1988, București.
- 3). M. Mușat, I. Ardeleanu, *România după Marea Unire*, vol. II, Ed. Științifică, 1986, București.
- 4). *Transilvania, Crișana, Banatul, Maramureșul, 1918-1928*, Ed. Cultura Națională, 1929, București.

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ *Ibidem*.

¹⁸ *Ibidem*.

Résumé

Après la constitution de la Grande Roumanie, un des problèmes fondamentaux à résoudre a été celui de l'unification du système administratif et financier. En ce sens il s'est nécessaire d'affirmer la place de l'élément roumain de la Transylvanie dans la vie économique des villes. Dans cette perspective, la cité Seini nous offre un exemple indiscutable avec la réussite de son réseau bancaire à capital exclusivement roumain (Banque Populaire Seineana, Banque Populaire Economia etc.). Ces dernières, grâce à leurs capitaux, ont assuré le développement de l'industrie et de la vie culturelle. L'expansion commerciale et industrielle durant la période de l'entre-deux-guerres, a permis de fonder à Seineana, une banque à capital roumain afin de servir les intérêts de la population roumaine de cette zone. La banque de Seineana, à l'influence modeste, a fructifié le capital de ses membres, a facilité les crédits et a fourni le capital nécessaire au commerce. Cette banque est née le 8 mars 1925, avec un capital de 59600 lei. La crise économique de 1929 a donné un coup fatal aux petites banques. Suite à la diminution de leurs capitaux, bons nombres d'entre elles ont été en faillite. Le 18 janvier 1931 a été proposé la liquidation de la banque Seineana jusqu'à la fin mars 1931.